
Herskabstjener og Chauffør for stiftamtmand F.D.C. Reventlow fra 1. november 1945 og til 1. maj 1948.

Af Henry Jensen



Grevens bil Chevrolet 37, nr. L77

Jeg vil nu gerne fortælle om min tid hos stiftamtmand Reventlow og videre frem, selvom jeg var godt tilfreds med at være hos Evald og Valborg på gården på Oustrup Nyvej og selvom Evald tit sagde: " Bliv ved mugeskovlen", gik jeg alligevel og pønsede på noget andet!

Min søster, Ruth, havde i nogen tid været på "Eskelund" hos Helene og Marius Petersen. Det var der hvor Oustrup Maskinstation er. Derfra kom hun til "Fuglsang" hos fru Bodil de Neergaard. Her var hun fra 1944 - 1959, indtil fru Neergaard døde. Gennem Ruth og fru Neergaard fik jeg plads hos stiftamtmand F.D.C. greve Reventlow som tjener/chauffør.

Jeg kendte intet til tjenerfaget og mit eneste kendskab til en automobil var en som Evald havde stående opklodset under krigen i sin lade og som jeg somme tider satte mig ind bag rettet i.

Det var vist nok en Ford 1930. Begge dele gik over al forventning, stiftamtmanden og hans husholderske, Anna Pedersen, fik mig hurtigt lært op som herskabstjener og hos kørelærer Marius Petersen fik jeg lært at køre bil. Skolevognen var en Ford V8, nr. L 44. Grevens bil var en Chevrolet 37, nr. L77.

På dette tidspunkt skulle man søge politiet om tilladelse til at frekventere en køreskole, men det var jo kun en formsag med stiftamtmandens underskrift. L 77 blev jeg hurtigt gode venner med og mange er de ture vi har taget sammen. Som oftest var det sammen med greven enten når han var ude i embedsmedfær eller når det var til selskabeligheder.



**Midterste række nr. 6 fra venstre er greve Reventlow, Maribo amt.
Fra amtmændenes årlige møde på Aalborghus slot 1940**

Af den første kategori kan jeg nævne afsløringen af Kaj Munks mindesmærke i Opager, afsløringen af flyvermonumentet i Nysted, modtagelse af kronprinsesse Ingrid på lotteskolen i Nysted, kongelig repræsentant ved 100 års fødselsdage, møder her og der, ofte i København, nytårskur hos kongen. Ved afsløring af Kaj Munks mindesten var Lise Munk også passager.

Den anden kategori bestod oftest af middage på de forskellige godser, samt hos embedsmænd eller familiemedlemmer. Vi kom til Orupgård, Gjedsergård, Skørringe, Oreby Slot, Søllestedgård, Fuglsang, Bregentved og mange andre. Desuden var vi ofte på Vemmetofte adelige Jomfrukloster, hvor greven var kurator sammen med grev Moltke af Bregentved. Sidstnævnte sted, altså Bregentved, var greven engang til sølvbryllup, men medens vi chauffører som oftest i "Folkeafdelingen" fik samme mad som gæsterne (resterne), fik vi på Bregentved gamle frikadeller. Det glemmer man ikke let.

Familiebesøgende gjaldt grevens nevø, greve Ejnar Reventlow, Rudbjerggård, svigerinden grevinde Reventlow, Charlottenlund, samt en enkelt gang hos grevens fætter London ambassadøren, lensgreve E. Reventlow i dennes sommerhus i Tisvildeleje. På det tidspunkt måtte en bil kun køre i sit eget amt og naboamtet, men greven havde tilladelse til at køre på hele Sjælland.



Vindeholme slot

Så var der turene til Vindeholme. Her elskede greven at opholde sig i sin fritid. Vindeholme var et mindre gods, vistnok i sin tid udskilt af Rudbjerggård. Dette ejede greven. Hans søster komtessen boede der. Efter hendes død havde greven det for sig selv. Her var stedet han kunne slappe af fra ræset.

Hertil kom nogle af hans gode venner, jeg har f. eks. haft daværende udenrigsminister Gustav Rasmus med i vognen derover. Efter stiftamtmandens død i 1977 ejes det af greve E. Reventlow, Rudbjerggård. Nu i 2010 ejes det af Susanne og Gustav von Rosen grev E. Reventlows svigersøn.

Jeg må nævne at jeg var på Amtsgården i 2 omgange. Først fra 1. maj 1945 til 1. maj 1946. Så igen fra tiden 1. maj 1947 til 1. maj 1948.

I de mellemliggende måneder var jeg på højskole, nærmere herom senere. De 2 år var en stor berigelse. Jeg tænker særligt på den nære omgang med stiftamtmanden, han var en stor berigelse. Han var et sjældent renhjertet og korrekt menneske. Om ham kan man sige, at i ham fandtes ikke svig.



Amtsgården i Nykøbing Falster

Den største oplevelse fra min tid i Amtsgården var nok kongebesøget. Kong Christian X var på officielt besøg i Nykøbing Falster i 1946. Han kom med toget i den kongelige salonvogn. Efter modtagelsen på banen skulle kongen til middag i Amtsgården. Som bekendt sad majestæten de sidste år af sit liv i kørestol, det var efter styrtet med hesten.

En Falckmand og jeg bar kongen op ad trappen på amtsgården og vel oppe kom han med følgende bemærkning til os to: "Ja, der er noget galt med undersåtterne, ja, benene mener jeg de andre er gode nok! Under middagen bestod min opgave i at stå bagved kongens stol og sørge for at der hele tiden var noget i hans glas. Senere på dagen, da gæsterne var samlet i havestuen til kaffen, kom majestæten anden replik til mig, lige idet jeg trådte ind ad døren med fløde - og sukkerbakken: "Fløden, De der!!", hvortil jeg svarede: "Javel, Deres Majestæt." Ja, det var min kommunikation med kong Christian den Tiende af Danmark!



Kong Christian den X på ridt i Københavns gader.

Til daglig klarede frk. Petersen og jeg hele husholdningen. Hun lavede maden og jeg serverede. Rengøringen delte vi. Foruden havde jeg adskillige opgaver: Lidt havearbejde, til det lidt grovere havde vi en pensionist. En tid var der en hr. Ben, derefter Elsholm. Rosita, grevens ridehest skulle også passes, dvs. renses under samt strigles og fodres. Hver morgen når greven meldte "klar", førte jeg Rosita op til hovedtrappen, hvorfra han let og elegant sad op og red sin daglige morgentur på ca. en time ofte sammen med biskoppen. Når han kom hjem lukkede han Rosita ind i den lukkede gård. Når jeg så hørte hestekoene på brostenene, måtte jeg ud og bringe hende i stald. Når greven var bortrejst, "rørte" Ove Bachhaus Rosita. Han var i mange år førstemand hos Th. Rasmussen, Langgade, men havde ligget husar sammen med grev Ejner, så han kunne ride på den rigtige måde...

Når vi alle 3 var på Vindeholme, passede Larsen Rosita. Larsen var "kommandør" på Banegårdspladsen. Det var dengang der var en banegårdsplads, omkranset af banegården for enden af Jernbanegade, derefter et stakit til baneterrænet (med en svinglåde for fodgængertrafik til perronerne), så godsekspektionen for enden af den nordlige sti til Møllersvej (Kærlighedsstien), på den anden langside Gartnergade (nu Nørregades forlængelse), Logen, Amtsgården, hotel Baltic, Jernbanegades udmunding samt Posthuset. Midt hen over det hele var der 2 parkeringspladser og ensrettet kørsel ved siderne.

Medens vi er ved Banegårdspladsen: Uden for stationen holdt der som regel en række taxa'er.

Påsken havde greven alene været på Vindeholme. Medens komtessen levede, var der en lille personalestab på 2 personer, Frederiksen og Edith. Så behøvede vi andre ikke at tage med altid. Greven var ikke nogen dreven billist og da han tirsdag efter påske kom kørende forbi stationen, drejede der en taxa ud foran ham.

Jeg kom tilfældigvis gående ovre ved hotel Baltic og så hvad der skete: L 77 ramte taxaen med et brag og ud steg greven. Da han så mig på modsatte fortog, sagde han: "Åh, Henry vil De tage vognen?" Greven gik hjem og lod mig klare det fornødne. (Greven sagde: Henri).



Jernbanestationen i Nykøbing Falster

Greven kørte ikke meget bil selv, kun een gang mere mindes jeg, det var kun et kvarter på turen til Tisvilde, hvor han troede jeg var træt. Jeg var glad da jeg fik rattet igen med ordene: "Jeg kan ikke rigtig se hvor rabatten er"! Jeg havde også nær trådt bunden ud!

Da greven mange år efter, jeg tror omkring 1960 gik på pension, flyttede han til Vindeholme og havde en del gode år, hvor jeg flere gange havde lejlighed til at besøge ham. - Det var en underlig fornemmelse at sidde i spisestuen med grevinde Ida til bords og min kone med greven som bordherre. Da tjeneren kom fra anretterværelset med serveringen, gik tankerne tilbage til dengang, da det var mig, der hentede maden i elevatoren, hvormed man hev anretningerne op fra køkkenet.

Greven døde i 1977, - under avisstrejken hvorfor jeg først et stykke tid efter hørte det. Men medens han lå på sygehuset i Nykøbing, besøgte min kone og jeg ham og jeg kan huske, at han sagde: "Jeg kan ikke forstå, at et par unge mennesker vil ofre en lørdag aften på sådan en gammel mand". (Jeg var fyldt 50 år!).

De 2 perioder på Amtsgården var som omtalt 1945/46 og 1947/48. Den mellemliggende vinter var jeg på højskole. Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød.

På Højskole.

I tiden 1. november 1946 - 30. marts 1947 var jeg på højskole. Det var en selvfølge, at det blev L.H.M. i Hillerød.



L.H.M. i Hillerød

Frits Larsen var forstander og af lærere var der gode gamle Carl Rosvall, K.P. Korsholm, desuden Olga Carlsen og Thomas Evald. Vi havde også Marius Jørgensen en hel del timer.

Eleverne kom fra hele landet, 11 fra Bornholm, 11 fra Nordsjælland og lidt fra Vest- og Sønderjylland, nogle fra København og en fra Falster og det var mig. Jeg hed da heller ikke andet end "Falster" med det samme, det var det samme, som min far hed i vinteren 1918/19 på Rønde Højskole.

Det ville her føre for vidt at beskrive alle eleverne. Men det var en blandet flok. De fleste var dog landmænd.

Vi var i alt 62 og vi har ca. 12 på "ekstraholdet". Det bestod af ikkelandmænd og det var jeg jo vokset fra. Vi havde frk. Carlsen som leder, men ellers havde vi fælles timer for det meste. Foruden almindelige skolefag havde vi stor indsigt i bibelen og gennem lærernes og ikke mindst Frits Larsens foredrag fik vi åbnet vores horisont. Det er korrekt, at højskolen er "Det levendes ords skole". - På ekstraholdet havde vi lidt kontorlag. Her stiftede jeg bekendtskab med skrivemaskinen.

Vinteren 1946/47 var en ualmindelig hård vinter. Vi havde ellers haft de hårde krigsvintre fra 1940 til 1943. Dem er jeg ikke kommet ind på tidligere, men kan nævne, at det var noget der lignede "vinterkrigen 1978/79 på Lolland-Falster. Bare lidt længere. Det kneb meget med at skaffe brændsel til højskolen, bl.a. blev en del birketræer fældet og brændt i fyret for at skaffe varme. Langt hen i marts varede kulden og på et tidspunkt, da det så mest sort ud, fik man pludseligt et læs formbrændsel.

Med en god ballast drog jeg så hjem igen den 1. april uden rigtig at vide hvad jeg skulle tage fat på. Jeg tog hjem og arbejdede løst på et par gårde. Der kom så pludseligt forespørgsel fra stiftamtmanden om jeg kunne komme igen med det samme. Jeg måtte svare, at jeg havde lovet en bonde at hjælpe ham april måned ud. Få dage efter kom meddelesen om Christian den Tiendes død den 20. april 1947. Der gik jeg glip af en stor oplevelse, idet stiftamtmanden jo skulle til begravelse i Roskilde domkirke. Men jeg havde jo sagt, at jeg ikke kunne komme før den 1. maj, så kontorchefen på amtsgården måtte agere chauffør den dag. Jeg ærgrede mig godt, da jeg på begravelsesdagen stod hos Tage Dreyer, Nyby og læssede møg!!

Soldatertiden

I juli 1946 havde jeg været på session på hotel Baltic og da jeg havde opgivet min stilling som chauffør, blev jeg indkaldt til Train afdelingen og den 11. maj 1948 begyndte soldatertiden.

Om morgenen dampede jeg så med indkaldelsesordren og fribilletten i lommen til København. Jeg skulle møde på Ryvangs Alle i baraklejren bag Svanemølle kaserne.

Præcis kl. 1200 gik bommene op og alle de "civile grin" og bemærkninger der havde floreret medens flokken ventede, forsvandt som ved et trylleslag. Efter en "varm" velkomst og udlevering af mundering, gik turen ud i det blå. Dvs. vi blev læsset på lastbiler og kørt af sted, ingen vidste hvorhen?

Men turen blev ikke af længere varighed, vi kørte gennem hele København, over Langebro og ud på Amager Boulevard og endte på Artillerivej kaserne. Her havde Train afdelingen "lejet" sig ind det næste halve år med 1. rekrutkompagni, medens - erfarede vi senere - 2. rekrutkompagni blev på Ryvangen.

I kasernegården blev vi igen modtaget af vor nu kommende kompagnichef ritmester af reserven Madelung. Jeg husker hans velkomsthilsen med ordene: "Soldater (med meget langt a. a. a.) I skal være glade for at I er blevet soldat - a-.. ter, der er skrog nok, der ikke kan blive det!" Næstkommanderende var løjtnant af reserven Andersen, kommando befalingsmanden oversergent Tønning. Han sad ved et bord midt i kasernegården og råbte navne op og udleverede numre. Han begyndte ved nummer 960 tror jeg. Vi kom frem i størrelsesorden og da vi var kommet ind i halvfemserne var vi tæt på min størrelse 180 cm. Så jeg var spændt på nummeret og virkelig! Jeg fik nummer 1000. Det gav anledning til et spørgsmål senere af vor delingsfører løjtnant Skau om jeg ville kaldes "Tusind" eller "Nul". I løbet af 1 sekund reagerede hjernen, der for mange tanker rundt om vittigheder, så jeg svarede:

" Tusind, hr. løjtnant!"

Nu var jeg altså rekrut nr. 1000/48 Jensen, 1. rekrutkompagni, Train afdelingen, Artillerivejs kaserne, København S.

"Jeg tror det vil passe Dem". Disse ord af grev Reventlow kom til at passe. Soldaterlivet passede mig virkelig.

Det første halve år gik med at få gjort os til soldater. Vi blev først udrustet med svenske rytterkarabiner og blev omgående sat til at tage del i vagttjenesten med øvelsesammunition i geværet. Men det vidste de jo ikke udenfor. Efter nogle skydeøvelser på Aflandshage fik vi dog skarpt i når vi var på vagt. Jeg fik militært kørekort til bil, lastvogn og motorcykel. Den motorsagkyndige kaptajn Amsinck, tog mange halsbrækkende ture på bagsædet af MC. igennem Københavns trafik. Til stor vogn dumpede jeg dog første gang, jeg kom i vejen for en linje 7 - sporvognen i Gothersgade og da sporvognsstyrer Fodklang havde larmet med sin klokke, skreg Amsinck: Ind til siden og ud".

Da det halve år var gået, var jeg ikke mere ked af at være i trøjen end jeg med tilfredshed fik at vide at jeg kunne bruges til befalingsmand. Desværre manglede jeg nu min realeksamen, de der kunne fremvise papir på en sådan blev taget til kornetskole, med mulighed for at blive officer, vi andre måtte nøjes med korporalskole. Den lå i Næstved, Rideskolen og Rytteriets befalingsmandsskoler. Her kom vi sammen med husarer og dragoner. Det var en noget strengere tid, men ikke værre end det var til at holde ud.

Strabadsernes højdepunkter var nok lørdagseksercitsen på

Garderhusarregimentets "abekattemark" samt morgenløbetuene ud langs kanalen eller rundt om Herlufsholm. I spidsen var næsten hver morgen overofficiant Sinding, til tider dog Kanon-Ole, kaptajnløjtnant Olsen. Han var vores delingsfører, en ganske behagelig og dygtig mand. Under et ophold i skydeterrænet i Jægerspris kørte vi en gang på en lille feltøvelse med 5-6 vogne og vores små Bofors kanoner på slæb. Pludselig gør vi holdt inde i et sommerhusområde i Asserbo Plantage. Vi bliver beordret ud med følgende besked: Mine herrer! Dette er mine forældres sommerhus. De får nu serveret ligeså meget fedtebrød og te som de kan få ned. Men jeg forlanger en ting: "At De holder k... med det!"

Det var også i dette terræn, at en sergentelev, i øvrigt fra Nykøbing ude i skydeområdet havde pillet en forsager op trods alle forskrifter. Han tog den med op i lastbilen, hvor den eksploderede. Ganske kort tid efter fik vi at vide, at der var 2 af hans kammerater der var blevet dræbt og han selv havde mistet begge ben.

Efter tilbagekomsten til København gjorde jeg tjeneste dels i Ryvangen og dels på Amager Boulevard. 4 uger var jeg med et vagthold på Flyvestation Skrydstrup, som dengang lå næsten som tyskerne havde forladt den. Her var indrettet værksteder og hertil kom en hel del lastvogne og andre køretøjer fra

englænderne i Tyskland til den danske hær. Det var vogne, der havde gjort krigen med og nu skulle de istandsættes.

Sidst på sommeren meldte jeg mig til sergentskolen, så nu måtte jeg igen et ½ år til Næstved. Da det var overstået 31. april 1950 kom jeg til København igen, til 1. rekrutkompagni i Ryvangen, hvor i øvrigt min bror Bernth var i 3. deling.

Den 4. eller 5. maj var der stor folkefest på Langelinie i anledning af 5 året for befrielsen. Her havde vi nyslåede sergenter mødt op og på et bestemt tidspunkt stod vi under det store træ ikke langt fra den lille havfrue. Da skete det der ikke måtte ske og som let kunne være blevet til en Ramstein ulykke 38 år før: En formation af luftvåbnets nyerhvervede jetjagere, de hed vist nok Meteor Mark IV kom flyvende indover havneløbet på ryggen. En af de 6 maskiner var ved en fejltagelse kommet ind over molen, hvor der stod tusinder af mennesker. Alt for lavt drønedes han hen over hovederne på dem. Ved en stigningsmanøvre ville det høje haleparti uden tvivl have klippet hovederne af folk. Derfor udførte han antageligt manøvren, da han i brøkdelen af et sekund befandt sig over lystbådehavnen der skærer sig ind længere henne. Men det gik ikke. Halepartiet ramte masterne, der blev splintret som tændstikker og fløj rundt omkring. En del af haleroret blev også slået af og for gennem "vores" trætop og havnede i vandet ikke langt fra den lille havfrue.

Imedens gik maskinen omtrent lodret i luften og piloten forsøgte at springe ud med faldskræm. Det var før katapultsædernes tid, derfor blev han for øjnene af os slynget tilbage mod halen og dræbt enten her eller da flyet styrtede ned på Amagersiden få sekunder herefter.

Her var jeg vidne til Danmarks første jetstyrt. Mange er desværre fulgt efter. De halvandet år som sergent og oversergent var ligeledes fordelt mellem rekrutuddannelsen og som garagemester. Denne post beklædte jeg i ca. 8 måneder og det var en ret ansvarsfuld post.

Jeg havde ansvaret for at alle kompagniets vogne og motorcykler var i køreklar stand. Der var ca. 40 køretøjer, fordelt på lastvogne, Commer, Dodge og Volvo, samt nogle få personvogne og en del motorcykler. Disse var Nimbus. Af personvognene var der særligt en jeg husker, idet jeg betragtede den som "min", en lille Ford med kaleche. Den havde jeg mange ture i. Den brugte jeg også den dag, jeg kørte en soldat til Vanløse. Sagen var den at en af mine sergentkammerater Poul Gregersen havde fået en lejlighed gennem ham. Hans far var nemlig vicevært i en del karreer i Vanløse. Der var hver uge udskrevet nogle soldater til køkkentjeneste, dels til garagetjeneste. En dag kom da denne soldat, der var en uge i køkkenet, ned i garagen og spurgte om jeg ikke kunne skaffe ham fri, da hans far var syg og der var ingen til at passe fyrene. Da gik jeg over til køkkensergenten og fik byttet hans soldat med en af mine, hvorefter jeg kørte til Vanløse med vicevært-sønnen. Kort tid efter kom soldaten og sagde til mig at jeg var velkommen ud for at tale med hans fader. Så havde vi lejligheden på Jernbanealle 3, hvor vi boede i 7 år. Den 1. juli 1951 flyttede vi

ind.

Den 31. oktober 1951 trådte jeg af som soldat og den sidste epoke inden lærergerningen begyndte.

I den sidste tid som soldat havde jeg søgt efter noget andet. Jeg søgte 3 steder på en gang, nemlig i Toldvæsenet som politibetjent og som kontorbetjent i Geodætisk Institut. Jeg var endda til optagelsesprøve på Frederiksberg politistation og bestod prøven med glans, men samtidig kom der besked, at jeg kunne ansættes på Geodætisk Institut og det tog jeg imod og trak min ansøgning til Politiet tilbage.

Geodætisk Institut

Den 1. november 1951 tiltrådte jeg så stillingen som kontorbetjent ved Geodætisk Institut. Arbejdet var meget afvekslende, det bestod i kontorbudtjeneste, dvs. jeg gik en daglig tur rundt i diverse ministerier, departementer m.m. Igennem den "røde bygning" Christiansborg Slot, på cykel f. eks. til Nationalmuseet, DSB, Sølvgade, Danmarks Naturfredningsforening, Forsvarets Bygningstjeneste, Søkortarkivet, Holmen, Københavns Rådhus, forskellige videnskabelige institutter, en enkelt gang på Amalienborg (da var jeg i bil), forskellige militære forlægninger, og meget andet. Resten af tiden var jeg i administrationsbygningen.

Og det mest ubehagelige de første par år, medens professor N.E. Nørgård var direktør: Professorens taske. Den skulle jeg hente hver morgen kl. 08.30 på hans bopæl, Malmøgade 6 og levere den tilbage efter fyraften kl. 16.00. Det kunne endda være, hvad det var. Men ofte var tasten forsinket, idet sekretæren, frk. Milling ikke turde forstyrre professoren, hvis der var nogen hos ham. Det mest bitre var næsten, hvis jeg havde ventet måske over en time og så professoren stak sit lille hoved ud med fipskægget og sagde: "Der er ikke nogen taske i dag".

(Omtalte frk. Millings far omkom i øvrigt ved "Titanics" forlis 1912).

Men der kom bedre tider. I 1955 gik Nørlund på pension og statsgeodæt E.A. Andersen blev udnævnt til direktør, samtidigt med at han fik tildelt et nyoprettet professorat i Geodæsi ved Københavns Universitet. (Her kom jeg også meget). Han var en hel anden type. Da jeg spurgte om tasken skulle fortsætte, svarede han: "Nej, jeg kan da bære min taske selv" Fra nu af fik jeg også opgaven af at være chauffør for direktøren og andre chefer, specielt chefen for topografisk Afdeling.

Jeg begyndte som nævnt på Instituttet 1. november 1951. Allerede den første vinter traf jeg en ung pige. Hun hed Ruth og hun fortalte om, at hun gik på Københavns Aftenseminarium. (Hun blev senere gift med en typograf). Dette førte til, at jeg den 12. august 1952 begyndte på Aftenseminariet efter at have været til optagelsesprøve. Det havde dengang til huse i Efterslægtens



Proviantgården, hvor Geodætisk institut ligger.

Skole i Brønshøj. Vi startede hver aften 5 dage om ugen kl. 17.15 og hvis tasken var ret meget forsinket, kunne det knibe med at nå det, jeg kunne i hvert tilfælde ikke nå at komme hjem først og det var meget længe for min kone og 2 småbørn at være ene fra kl. 08.00 til 22.15.

Den nye direktør kom jeg hurtigt på talefod med og mange dejlige ture har jeg kørt for ham. Om sommeren kørte jeg ham tit ned til hans sommerhus i Veddelev ved Roskilde, her blev jeg modtaget meget familiært af hans kone og småpiger.

Ellers kørte vi ture rundt om i landet for at inspicere topografer og geodæter, der var på opmåling for at revidere kortene. Her var ingen rangsforskel, ofte var oberst Jørgensen med og somme tider var obersten alene.

Vi boede på samme hotel, vi spiste madpakke i grøftekantten, madpakken havde vi f. eks. købt hos viktualiehandleren i Ulfborg. Vi nød en øl til, som vi havde købt hos en købmand, men ofte måtte vi nøjes med en lys pilsner, da store dele af Vestjylland var "tørslagt". Mange lokale ture i København og Nordsjælland har jeg kørt med professoren og udenlandske gæster. Således husker jeg, at vi en aften var på vej med en italiensk professor og vi samtidigt i radioen hørte, at et italiensk passagerskib "Andrea Dorea" var gået ned i Atlanterhavet ud for New York efter et sammenstød med "Stockholm".

Eller sammen med Ejner Dyggve fra Nationalmuseet i Jelling, Tibirke og Tingsted. Alle 3 steder var topografer i gang med udarbejdelsen af kort, der skulle bruges til Dyggves teori om "Trekantvier", hvor senere kirkerne blev bygget. I øvrigt besøgte vi på disse ture mange kendte steder, som f.eks. Kaj Munks grav i Vedersø, Viborg domkirke, Hjerl Hede o.m.a. . Nu er professor Andersen for længst pensioneret og for nogle siden afgået ved døden, men jeg ser tilbage på den tid med glæde og mindes Ejnar Andersen som en chef af den helt rigtige slags.

Af personale på Geodætisk Institut kan jeg nævne professorens sekretær, frk. Milling. Det var hende jeg skulle forhandle med når jeg skulle hente tasken og hun nærede meget stor respekt og ærbødighed for Professor Nørlund. Hun turde ikke åbne døren ind til hans kontor og spørge om tasken, hvis der var andre derinde. Det mest bitre næsten, når der var gået lang tid, døren blev åbnet og professoren sagde: "Der er ikke nogen taske i dag".

En anden - aldeles uforglemmelig "kollega" var telefonistinde Andrea Fog Jensen. Hun var en ældre dame. Men med et enormt "go". Jeg passede omstillingsbordet i hendes 29 minutters frokostpause og kom til at høre til hendes "inderkreds", som ellers mest bestod af damerne i administrationsafdelingen. Hende gik man til, når man havde problemer. Hun havde været gift med en havnefoged ved Københavns Havnevæsen. Hun sagde, at da de havde sølvbryllup, havde hun ventet på ham de 23 år, så meget havde han været ude, altså på ture med "kammeraterne". De havde altid været socialdemokrater, men en gang op mod et valg havde jeg agiteret så meget for hende for mit borgelige parti, at jeg fik hende til at stemme på det. Da hendes søster hørte det sagde hun: "Valde ville vende sig i sin grav, hvis han vidste det". Så må han rulle tilbage igen", svarede Andrea.

Hun snoede sin VeloSolex gennem Københavns trafik fra Svanemølle kvarteret hvor hun boede, efter hun var flyttet fra den store gamle lejlighed i Olfert Fishersgade og til Geodætisk Institut - og retur hver dag. Den førte hende også op til hendes sommerhus i Gilleleje.

En interessant ting var det også, at Instituttet havde til huse i Chr. IV's gamle proviantgård, der ligger som en sidefløj til Christiansborg, parallelt med Tøjhuset, som samme konge jo også byggede for længe siden. Det kongelige bibliotek danner nu den 4. side om Bibliotekshaven, der var den gamle krigshavn. Ved bygningerne sidder endnu fortøjningsringe fra den tid.

Da jeg i 1958 dimitterede fra Københavns Aftenseminarium havde jeg allerede fået min stilling i Tingsted. Det var med vemod, jeg forlod Geodætisk Institut, men da jeg i 6 år havde slidt fra 17.00-22.00 i 5 dage om ugen måtte det jo udnyttes. Det har jeg heller aldrig fortrudt, med det var altså ikke med ubetinget glæde at jeg forlod Instituttet og flyttede til Tingsted.

De næste 32 år gik så med lærergerningen, i Tingsted i 4 år, derefter i Kettinge i 28 år!

Kilde: Fra Henry Jensens skrevne livshistorie. Billeder er Henry Jensens plus fra internettet.

Nedskrevet af Anders Godtfred Larsen.

Fremtiden skabes af fortiden.